

DEN NY SØ- OG HANDELSRET

Sø- og Handelsretten er nu en landsdækkende specialdomstol for transportret, IP-ret, konkurrence- og markedsføringsret samt arbejdsmarkedsret.

AF HENRIK ROTHE, RETSPRÆSIDENT

VED RETSKREDS- OG INSTANSREFORMEN i 2007 blev der vedtaget en række ændringer vedrørende Sø- og Handelsrettens saglige kompetenceområde. Resultatet blev lidt af et kludetæppe, hvor retten fik saglig kompetence på en række områder, hvor der næppe kunne skabes 'kritisk masse' i byretterne, og hvor det efter sagens karakter som udgangspunkt kunne anses for rimeligt, at der i alle sager, som behandles i Sø- og Handelsrettens retsafdeling, var direkte ankeadgang til Højesteret.

Samtidig med, at retsafdelingen fik defineret sit fremtidige sagsområde, blev det besluttet at opretholde Sø- og Handelsrettens skifteafdeling, som behandler insolvenssager for Storkøbenhavn.

Pr. 1. juli 2013 fik Sø- og Handelsretten, navnlig efter stærke ønsker fra erhvervslivet, udvidet sin saglige kompetence til også at behandle sager om forbud og påbud på de områder, hvor retten i civile sager i forvejen har kompetence til at afsige dom, jf. retsplejelovens §§ 225 og 227.

Allerede i oktober 2012 rejste Højesteret, på baggrund af erfaringer siden instansreformen, spørgsmål over for Justitsministeriet om, hvorvidt landets øverste domstol fik 'de rigtige' sager, eller om en del af de civile sager, som byretterne henviste til landsretterne til behandling i 1. instans, jf. retsplejelovens § 226, stk. 1, og en del af Sø- og Handelsrettens domme, i virkeligheden for en dels vedkommende ikke rummede spørgsmål af en karakter, som gjorde dem egnede til ankebehandling i Højesteret.

Resultatet af overvejelserne om ankeadgangen til Højesteret blev et lovforslag, som vandt bred tilslutning fra Højesteret, landsretterne, Sø- og Handelsretten, byretterne, Dommerforeningen, advokaterne og erhvervslivets og arbejdsmarkedets organisationer. Lovforslaget blev vedtaget som lov nr. 84 af 28. januar 2014.

Loven har to hovedspor.

Dels reguleres ankeadgangen og dermed sagstilgangen til Højesteret, dels udvides Sø- og Handelsrettens saglige kompetence, så retten nu er blevet en egentlig specialdomstol for internationale erhvervs-sager, transportret, IP-ret, konkurrence- og markedsføringsret og principielle sager om arbejdsmarkedsforhold. Særkendet ved Sø- og Handelsretten er, at der ved behandling af sagerne altid medvirker meget rutinerede og højt kvalificerede sagkyndige dommere, hvilket naturligvis hænger sammen med, at netop de nævnte sagskategorier er særlig velegnede til at blive behandlet under medvirken af sagkyndige dommere.

SØ- OG HANDELSRETTENS FREMTIDIGE SAGLIGE KOMPETENCE

Sø- og Handelsrettens saglige kompetence i civile sager afgrænses af bestemmelserne i retsplejelovens §§ 225 og 227, der begge blev

ændret ved den seneste ændring af retsplejeloven, som trådte i kraft 1. februar 2014.

Sager om EF varemærker og EF design

For disse sagers vedkommende kan sagen kun anlægges ved Sø- og Handelsretten, hvilket hænger sammen med, at den endelige afgørelse i disse sager har retskraft i hele EU. Sø- og Handelsretten som 1. instans og Højesteret som 2. instans, er udpeget som de særlige domstole, der her i landet behandler disse sager.

Internationale erhvervs-sager

Efter retsplejelovens § 225, stk. 2, nr. 1, har retten som hidtil kompetence til at behandle internationale sager, hvor fagkundskab i internationale erhvervsforhold har væsentlig betydning.

Denne bestemmelses anvendelsesområde er for så vidt uændret i forhold til tidligere, men dog med den modifikation, at internationale transportsager nu er omfattet af stk. 2, nr. 2, som særligt regulerer dette retsområde. Som hidtil er det afgørende, om sagens genstand er international. Eksempler på sager omfattet af bestemmelsen er erhvervsmæssige tvister mellem internationale virksomheder i forskellige lande, sager om internationale standardkontrakter samt sager om EU-konkurrencelovgivningen og sager om EU-udbud, hvis mindst én af de bydende er domicileret i et andet EU land. Men også sager mellem danske parter kan være af international karakter og omfattet af bestemmelsen.

Transportsager

Som noget nyt har retten efter retsplejelovens § 225, stk. 2, nr. 2, fået saglig kompetence i alle sager mellem erhvervsdrivende, hvor fagkundskab til sø-, land-, luft- eller jernbanetransport har væsentlig betydning.

Bestemmelsen omfatter selvfølgelig de internationale transportsager, som hidtil har været henført under § 225, stk. 2, nr. 1, men det væsentligt nye er, at også nationale transportsager nu er omfattet af bestemmelsen. Bestemmelsen favner vidt, og må – i mangel på anvisninger i forarbejderne – formentlig fortolkes således, at den hidtidige praksis for afgrænsning af internationale transportsager i det mindste kan overføres til de nationale transportsager. Sagskategorien omfat-

HENRIK ROTHE

Retspræsident for Sø- og Handelsretten fra 2010.
Generalsekretær for Advokatsamfundet fra 1995-2009
Dommer i Slagelse fra 1989-1995
Tidligere sekretær for flere arbejdsgrupper under Retsplejerådet.

ter derfor navnlig sager om skade på transporteret gods, herunder forsikringsmæssige problemer i denne sammenhæng, men også skibs- og fly-kollisioner, tvister om mangler ved bunkersolie og andre sager, hvor transportretlig ekspertise i bred forstand og anvendelse af den transportretlige lovgivning er af betydning.

Principielle forbrugersager

Sager, hvor Forbrugerombudsmanden er part, jf. § 225, stk. 2, nr. 3, er omfattet af Sø- og Handelsrettens kompetence, hvis anvendelsen af markedsføringsloven, lov om betalingstjenester og elektroniske penge og som noget nyt også lov om finansiel virksomhed har væsentlig betydning. Tilføjelsen indebærer navnlig, at den finansielle sektor ikke længere indtager en særstilling, når overholdelse af god skik med videre skal bedømmes i sager, hvor Forbrugerombudsmanden er part. Sagerne er ikke talrige, men til gengæld er de fleste af de sager, som Forbrugerombudsmanden indbringer for Sø- og Handelsretten af principiel karakter.

Sager om intellektuelle rettigheder (IP-ret)

Sø- og Handelsretten fik allerede ved 2007-reformen kompetence for så vidt angår sager om en del intellektuelle rettigheder.

Med ændringen af retsplejelovens § 225, stk. 1, nr. 4, er Sø- og Handelsretten blevet en egentlig specialret på hele IP-retten område, idet retten som noget nyt er tillagt kompetence i sager om plantenyhedsloven og om opretshavslovens regulering af rettigheder til brugskunst og edb-programmer. Principielle ophavsretlige sager, som ikke angår brugskunst og edb-programmer, kan nu endvidere henvises fra byret til Sø- og Handelsretten, jf. den nye bestemmelse herom i § 227, stk. 2, som særskilt omtales nedenfor.

Resultatet er, at den saglige kompetence i sager om varemærker, designs, patenter, brugsmønstre, halvlederprodukter, fællesmærker, plantenyheder og ophavsretligheder nu er samlet i Sø- og Handelsretten. Lovgiver har hermed imødekommet et stærkt ønske fra erhvervslivet.

En særlig kategori af IP-sager, som allerede er omtalt ovenfor, udgøres af de sager, hvor Sø- og Handelsretten er udpeget som den 'nationale' EU-domstol, og Sø- og Handelsretten har fortsat efter retsplejelovens § 225, stk. 1, kompetence til at behandle sager om EU-varemærker og EU-design.

Konkurrenceretlige sager

Sager, hvor anvendelsen af konkurrenceloven har særlig betydning, behandles som hidtil ved Sø- og Handelsretten, jf. retsplejelovens § 225, stk. 2, nr. 5. Disse sager er indtil videre få i antal, men til gengæld er sagerne meget omfattende og som oftest af stor samfundsmæssig betydning. Det sidste gælder især sager, hvor retten efterprøver afgørelser truffet af Konkurrenceankenævnet. Retten kan imidlertid også behandle sager mellem private parter, som slet ikke har været indbragt for konkurrencemyndighederne, idet såvel EU-retlige regler som den nationale konkurrencelovgivning kan påberåbes direkte af private parter.

I EU arbejdes der på højtryk på et nyt direktiv om erstatning i konkurrencesager, som formentlig vil medføre en stigning i antallet af konkurrencesager ved Sø- og Handelsretten, navnlig fordi

det kommende direktiv vil gøre det betydeligt lettere, blandt andet gennem gruppesøgsmål, erstatningsretligt at forfølge krænkelse af konkurrencelovgivningen.

Markedsførings-sager

Som noget nyt får Sø- og Handelsretten med retsplejelovens § 225, stk. 2, nr. 6, på ny tillagt kompetence til at behandle alle sager mellem erhvervsdrivende, hvor anvendelse af loven om markedsføring har væsentlig betydning. Det var et udtrykkeligt ønske fra erhvervslivet at få disse sager tilbageført til Sø- og Handelsretten, ligesom de havde været frem til 2007, hvor de blev flyttet til byretterne i forbindelse med domstolsreformen. Kompetencen omfatter alle bestemmelser i markedsføringsloven, som af en erhvervsdrivende kan påberåbes over for en anden erhvervsdrivende under en civil sag. Sager om tilsidesættelse af god markedsføringsskik, vildledende og utilbørlig markedsføring, sammenlignende reklame, misbrug af forretningskendetegn og plagiatsager samt sager om misbrug af erhvervshemmeligheder er alle eksempler på sager, som er meget velegnede til medvirken af sagkyndige dommere, og som derfor nu igen behandles i Sø- og Handelsretten.

Henvisning af sager omfattet af § 225, stk. 3

I alle de sager, som kan anlægges ved Sø- og Handelsretten efter § 225, stk. 2 (og i forbudssager), kan sagen alternativt anlægges ved byret.

Sø- og Handelsrettens saglige kompetence i civile sager afgrænses af bestemmelserne i retsplejelovens §§ 225 og 227, der begge blev ændret ved den seneste ændring af retsplejeloven, som trådte i kraft 1. februar 2014.

I disse sager skal byretten henvise sagen til Sø- og Handelsretten, hvis en part anmoder herom.

Begæringen om henvisning vil normalt fremkomme fra sagsøgte i det første forberedende møde, men den kan også fremsættes af sagsøger. Dette sker navnlig, hvis sagsøgte svarskrift får sagsøger til alligevel at foretrække, at sagen behandles i Sø- og Handelsretten under medvirken af specialiserede dommere og sagkyndige dommere.

Principielle sager om arbejdsmarkedsforhold

Allerede ved 2007-reformen blev det i retsplejelovens § 227 bestemt, at byretten kunne henvise en principiel sag til Sø- og Handelsretten, "hvor fagkundskab til erhvervsforhold er af væsentlig betydning, herunder vedrørende ansættelsesforhold mellem arbejdsgivere og deres ansatte." Denne formulering har i tidens løb vist sig at give anledning til fortolkningstvivel.

For det første har det i praksis vist sig, at brugen af ordet 'erhvervsforhold' har fået nogle til at antage, at det offentlige arbejdsmarked falder uden for bestemmelsen, hvilket klart ikke er tilfældet.

For det andet synes begrebet 'fagkundskab' i byretspraksis at have

været fortolket for snævert. Det er formentlig baggrunden for, at LO i forbindelse med deres høringsvar om forslaget til den nye affattelse af § 227 tilkendegav et ønske om at få udvidet Sø- og Handelsrettens kompetence og oplyste, at LO's medlemsforbund har oplevet vanskeligheder med at få henvist sager til Sø- og Handelsretten.

Det er for mig oplyst fra en række arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer, at disse vanskeligheder – stik imod forarbejderne – synes at være vokset efter vedtagelsen af §§ 226 og 227 i deres nye ordlyd. Det er selvsagt meget uheldigt, ikke mindst fordi arbejdsmarkedets organisationer lægger stor vægt på, at disse sager behandles under medvirken af de sagkyndige dommere, de netop selv har udpeget til behandling af disse sager ved Sø- og Handelsretten.

Misforståelser om bestemmelsens afgrænsningsområde burde nu være afklaret med den nye formulering i § 227, stk. 1, hvorefter det afgørende er om "fagkundskab til arbejdsmarkedsforhold" er af væsentlig betydning. Denne formulering bør gøre det ganske klart, at bestemmelsen omfatter både det private og det offentlige arbejdsmarked og enhver national og EU retlig regulering af disse arbejdsmarkeder. Da fagkundskab til arbejdsmarkedsforhold næsten altid vil være af betydning i disse sager, ligger afgrænsningen af Sø- og Handelsrettens kompetence derfor først og fremmest i vurderingen af, om sagen er principiel.

Hvornår skal en sag om arbejdsmarkedsforhold eller ophavsret henvises fra byret til Sø- og Handelsretten?

Før den seneste ændring af henvisningsbestemmelserne i §§ 226 og 227 var kriterierne for henvisning af sager fra byret til landsretterne og Sø- og Handelsretten de samme.

Efter den seneste ændring er kriterierne vidt forskellige!

Henvisning af en sag fra byret til landsret efter § 226 forudsætter ikke alene, at sagen er principiel, men også at sagen enten har generel betydning for retsanvendelsen og retsudviklingen, eller at sagen har væsentlig samfundsmæssig rækkevidde. Det nåleøje, kamelen skal igennem, er altså meget snævert, og skulle byretten skønne forkert, kan landsretten hjemvise sagen til byretten efter § 226, stk. 5. Hermed sikres det, at Højesteret som 2. instans, gennem henvisning fra byret til landsret, alene får de sager, som er egnede hertil.

Principielle sager om arbejdsmarkedsforhold og sager om ophavsret, hvor fagkundskab til erhvervsforhold er af væsentlig betydning, kan henvises til behandling ved Sø- og Handelsretten.

Ved henvisning til Sø- og Handelsretten er det ikke nødvendigt, at sagen har generel betydning for retsanvendelsen og retsudviklingen, eller at den har væsentlig samfundsmæssig betydning.

Barrieren for henvisning til Sø- og Handelsretten er altså en anden og lavere end den, der gælder for henvisning af sager til landsretterne.

Dette er da også kommet til udtryk i forarbejderne til den nye affattelse af § 227, hvor det blandt andet anføres, at den nye regel i retsplejelovens § 368, stk. 6, hvorefter Højesteret kan afvise en anke af en dom afsagt af Sø- og Handelsretten, som ikke findes egnet til behandling ved Højesteret (se nærmere herom nedenfor) betyder, "at det ikke er nødvendigt at foreslå en ændring af § 227, svarende til den ændring der foreslås af § 226." Det fremhæves endvidere,

at spørgsmålet om ændring af § 227 må ses "i sammenhæng med behovet for, at Sø- og Handelsretten har et vist sagsvolumen."

Det anføres endvidere i forarbejderne, "at forskellen mellem en henvisning efter § 226 og § 227 er begrundet i et ønske om at gøre henvisningsmuligheden til Sø- og Handelsretten lidt bredere, således at der ikke blot kan ske henvisning af sager, der opfylder de særlige krav til, at en eventuel ankesag kan behandles af Højesteret som ankeinstans."

Rationalet bag denne lempelse er jo den indlysende omstændighed, at Højesteret, også i sager henvist til Sø- og Handelsretten i medfør af § 227, kan afvise at behandle en ankesag i medfør af bestemmelsen i retsplejelovens § 368, stk. 6. Henvisning af en sag til Sø- og Handelsretten åbner derfor kun mulighed for direkte anke til Højesteret, hvis sagen er egnet hertil, men henvisningen sikrer under alle omstændigheder, at sagen i 1. instans behandles af Sø- og

De hidtidige erfaringer tyder på, at der som hovedregel skal afsættes flere dage til den mundtlige forhandling, og det er ikke så sjældent, at der anvendes mange dage. Ressourceforbruget kan forekomme stort, men resulterer forbudssagen i et forlig eller en kendelse, som danner grundlag for et forlig i den underliggende civile sag, er der ikke desto mindre opnået en besparelse i det samlede ressourceforbrug for domstolen og parterne.

Handelsrettens specialiserede dommere og sagkyndige dommere.

Hensigten med ændringerne har altså klart været, at der skulle ske en lempelse i byretternes praksis vedrørende henvisning af arbejdsretlige sager og – som noget nyt – også være mulighed for at henvise principielle sager om ophavsret. Men antallet af sager henvist fra byretterne til Sø- og Handelsretten, efter at ændringerne af §§ 226 og 227 trådte i kraft 1. februar 2014, er ikke steget som forventet, men synes derimod at være faldet. De faktiske tal, sammenholdt med bekymrede tilbagemeldinger fra arbejdsmarkedets organisationer, kunne tyde på, at der ved behandling af henvisningsansøgninger til Sø- og Handelsretten i byretterne er sket en stramning og ikke den tilsigtede lempelse. På sigt må det dog forventes, at byretterne tilpasser deres praksis de faglige organisationers og ikke mindst lovgivers ønsker og intentioner med de gennemførte ændringer af § 227.

FORBUDSSAGER I SØ- OG HANDELSRETTE

Med virkning fra 1. juli 2013 fik Sø- og Handelsretten kompetence til at behandle forbudssager på alle de sagsområder, hvor retten har saglig kompetence efter § 225 og § 227.

Forbudssager i Sø- og Handelsretten behandles efter samme retsplejeregler som sager i byretterne, men er karakteristiske ved, at sagerne kalder på en specialviden, som i forvejen er til stede hos Sø- og Handelsrettens dommere og sagkyndige dommere.

Mange forbudssager i Sø- og Handelsretten vil blive behandlet under medvirken af sagkyndige dommere og i en del tilfælde tillige under medvirken af 3 juridiske dommere, men selv hvis sagen behandles af en enkelt dommer, vil denne være i besiddelse af den nødvendige specialviden på det pågældende sagsområde.

De hidtidige erfaringer tyder på, at der som hovedregel skal afsættes flere dage til den mundtlige forhandling, og det er ikke så sjældent, at der anvendes mange dage. Ressourceforbruget kan forekomme stort, men resulterer forbudssagen i et forlig eller en kendelse, som danner grundlag for et forlig i den underliggende civile sag, er der ikke desto mindre opnået en besparelse i det samlede ressourceforbrug for domstolen og parterne.

SØ- OG HANDELSRETEN SÆTTES I HELE LANDET

Sø- og Handelsretten har sit sæde i København. Her behandles de fleste sager, allerede fordi hovedparten af sagerne ville have henhørt under retskredsene i Storkøbenhavn, hvis de var anlagt ved byretten.

Siden reformen i 2007 har Sø- og Handelsretten imidlertid haft landsdækkende domsmyndighed, og som følge heraf er det i retsplejelovens § 17, stk. 5, bestemt, at retten efter høring af parterne kan sættes hvor som helst i landet, hvilket faktisk sker jævnligt – også i forbudssager.

I praksis tages spørgsmålet om afvikling af hovedforhandlingen op under det forberedende retsmøde, jf. retsplejelovens § 353, og rettens praksis er at være meget imødekommende over for parternes ønsker om at sætte retten uden for København. Rettesnoren for vores praksis er, at retten flytter sig, hvis det er mere praktisk, end at parter og vidner flytter sig.

I praksis låner Sø- og Handelsretten lokaler i den lokale byret, og afviklingen af sagerne sker helt uden problemer.

MØDERET OG PRØVESAGER

Alle advokater kan give møde i sager, der behandles af Sø- og Handelsrettens skifteret. Dette gælder både i egentlige skiftesager, i sager om prøvelse af fordringer og i sager om konkurskarantæne.

I alle sager ved Sø- og Handelsrettens retsafdeling, det vil sige civile sager og forbudssager, kræves derimod, at advokaten har møderet for landsret, jf. retsplejelovens § 133. Disse sager kan så til gengæld bruges som prøvesager til at opnå møderet for landsret efter de samme regler, som gælder for civile sager i landsretterne. Prøven kan derfor i særlige tilfælde bestås på grundlag af en enkelt sag. Kriterierne for en sags egnethed som prøvesag og kravene til prøvekandidaten er de samme i landsretterne og Sø- og Handelsretten.

ANKE OG KÆRE AF SØ- OG HANDELSRETTENS AFGØRELSER

Med virkning fra 1. februar 2014 er reglerne om anke og kære af Sø- og Handelsrettens afgørelser ændret. De nye regler er unikke for Sø- og Handelsretten og tager deres udgangspunkt i rettens særlige position og opgaver.

Kære

Alle kendelser eller beslutninger truffet af Sø- og Handelsretten, som tillades kæret, skal fremover behandles af den landsret, i hvis kreds sagen skulle have været anlagt, hvis sagen ikke var anlagt ved Sø- og Handelsretten. Ganske som det gælder for civile sager behandlet af en landsret som 1. instans, er kæreangangen ikke fri, men betinget af

en særlig tilladelse. Dette gælder for alle kendelser og beslutninger, herunder afgørelser om sagsomkostninger. Til gengæld er der ikke nogen økonomisk undergrænse for, hvad der kan forsøges kæret.

For så vidt angår kære af Sø- og Handelsrettens kendelser og beslutninger gælder det særlige, at kendelser og beslutninger, der afsiges efter reglerne i retsplejelovens § 253, alene kan kæres, hvis landsretten tillader det. Andre kendelser og beslutninger kan alene indbringes for landsretten, hvis der gives tilladelse hertil af Procesbevillingsnævnet, og en sådan tilladelse gives alene, hvis kæren vedrører spørgsmål af principiel karakter, jf. i det hele retsplejelovens § 392 a.

Ved det nye lovforslag nr. L178 er § 392a endvidere foreslået ændret, så landsretterne alene skal tage stilling til, om kære kan tillades, hvis en afgørelse truffet efter § 253 kan fuldbyrdes, mens alle andre kæremål forudsætter tilladelse fra Procesbevillingsnævnet. Vedtages lovforslaget træder det i kraft 1. juli 2014.

Anke

Allerede i forbindelse med 2007-reformen blev det drøftet, om Sø- og Handelsrettens domme i civile sager skulle kunne ankes direkte til Højesteret. Især erhvervslivets organisationer lagde vægt på, at denne ordning blev opretholdt, ikke mindst af hensyn til Sø- og Handelsrettens internationale status som en overordnet ret med direkte ankeadgang til Højesteret og dermed muligheden for at aftale værneting ved Sø- og Handelsretten i internationale samhandelsforhold.

Disse hensyn er også indgået med stor vægt i overvejelserne og beslutningen om den ankeordning, der nu er vedtaget, og om den rolle, Sø- og Handelsretten blev tildelt ved domstolsreformen.

Ordningen i retsplejelovens § 368, stk. 4, er blevet, at domme afsagt af Sø- og Handelsretten kan ankes enten til Højesteret eller til en landsret. Ankefristen er i begge tilfælde otte uger.

Som udgangspunkt kan en part anke enhver dom til Højesteret, men det forudsættes, at en dom, der ankes til Højesteret, som hovedregel er af principiel karakter og har generel betydning for retsanvendelsen og retsudviklingen eller har væsentlig samfundsmæssig rækkevidde i øvrigt. Altså nøjagtig de samme kriterier, der gælder ved henvisning af sager fra byret til landsret i medfør af retsplejelovens § 226.

For anke af domme fra Sø- og Handelsretten er der imidlertid en særlig bestemmelse, som fastslår, at anke til Højesteret også kan ske "hvis andre særlige grunde taler for, at sagen behandles af Højesteret som 2. instans."

Den praksis Højesteret vil udvikle vedrørende de kriterier, der er fælles med retsplejelovens § 227, vil utvivlsomt også få stor betydning for, i hvilke tilfælde landsretterne vil hjemvise sager henvist fra byretterne og for byretternes henvisningspraksis.

Det er svært at forudsige, hvordan Højesteret vil administrere den 'kattelem', der er indbygget i § 368, stk. 4, men i forarbejderne peges der på, at blandt andet sagens internationale karakter kan tale for, at sagen behandles af Højesteret som 2. instans. Hermed tages der i forarbejderne hensyn til Sø- og Handelsrettens internationale status som en overordnet ret med direkte ankeadgang til Højesteret. I øvrigt er det i forarbejderne overladt til Højesteret selv at afgøre, hvornår sådanne særlige grunde kan siges at foreligge. Men bestemmelsen har selvsagt som en indbygget forudsætning, at undtagelsen

har reel betydning og vil blive udnyttet.

Hvis Højesteret finder, at en dom, der er anket til Højesteret, ikke opfylder kriterierne i retsplejelovens § 368, afviser Højesteret af egen drift anken ved kendelse, jf. § 368, stk. 6. En part kan herefter vælge at indbringe sagen for vedkommende landsret inden den ordinære ankefrists udløb, eller inden to uger efter, at Højesterets kendelse er afsagt. Sker dette ikke, står Sø- og Handelsrettens dom derimod ved magt.

Parterne kan imidlertid også fra starten vælge i stedet at anke Sø- og Handelsrettens dom direkte til landsretten. Det må forventes, at landsretten i langt de fleste ankesager fra Sø- og Handelsretten vil blive tiltrådt af det samme antal sagkyndige dommere, som har medvirket i Sø- og Handelsretten, jf. retsplejelovens § 20, stk. 2.

Finder en indstævnet part i ankesagen, at sagen i stedet bør behandles ved Højesteret, kan svarskrift indgives til Højesteret, også selvom der påstås stadfæstelse af Sø- og Handelsrettens dom, jf. § 368 stk. 5. Landsretten vil da afvente Højesterets stillingtagen til, om betingelserne for ankebehandling i Højesteret findes opfyldt, jf. § 368, stk. 4.

For Sø- og Handelsrettens brugere synes den nye ankeordning at være helt ideel.

De sager, som er egnede til behandling i Højesteret, kan fortsat indbringes direkte for Højesteret, og som beskrevet ovenfor er der med de nye regler om ankeadgang til Højesteret som noget unikt

åbnet mulighed for at tage bredere hensyn til den særlige karakter af Sø- og Handelsrettens sager.

De andre sager, som navnlig vil angå bedømmelse af faktum og beviser og ofte rummer komplicerede bevisspørgsmål og sagkyndige skøn, og som fremover må forventes behandlet ved landsretten som ankeinstans, vil nu også under ankebehandlingen være genstand for umiddelbar bevisførelse og vil kunne behandles under medvirken af sagkyndige dommere. Det vil utvivlsomt styrke erhvervslivets tillid til, at det sagkyndige element i denne type af sager fra Sø- og Handelsrettens kompetenceområde får den placering, som erhvervslivet ønsker.

Der er næppe nogen tvivl om, at den nye ankeordning vil indgå i parternes overvejelser, når sagen forberedes i Sø- og Handelsretten, og det kan allerede nu konstateres, at der under forberedelsen er stor opmærksomhed på, om Sø- og Handelsretten i medfør af retsplejelovens § 16, stk. 1, jf. § 12, stk. 3, nr. 1, skal sættes med tre juridiske dommere i stedet for én, fordi sagen er principiel. Men også flere af de forhold, der indgår i kriterierne for tredommer behandling efter § 12, stk. 3, nr. 2-4, vil meget jævnlige forekomme i sagerne ved Sø- og Handelsretten. Sø- og Handelsrettens sager vil derfor i stigende omfang blive behandlet af tre juridiske dommere (udover de sagkyndige dommere). Afgørelsen herom binder dog selvsagt ikke Højesteret til at admittere en eventuel ankesag.

Juridisk bistand i Sverige

Handler Din eller Din klients virksomhed med kunder i Sverige, Finland eller Norge?

Manglende betaling fra en kunde er et problem. Er det en udenlandsk kunde kan det være rigtig svært at inddrive pengene. Procedurerne for incasso varierer fra land til land. Derfor oplever mange danske virksomheder at det næsten er umuligt at få inddrevet kraverne i udlandet.

Advokatfirmaet tilbyder en tids- og priseffektiv sagsbehandling af incassosager i alle de nordiske lande.

Selvfølger vi også anden form for juridisk bistand i Sverige.

Hvis I mangler en effektiv juridisk samarbejdspartner i Sverige eller i øvrige Norden, tilbyder vi, at være Jeres partner. Kontakt os for et prisoverslag eller besøg gerne vores hjemmeside, www.fernvall.se.

Advokatfirman
Fernvall AB
BOX 17141

SE-200 10 MALMØ
TEL:+46 40 18 20 40
INFO@FERNVALL.SE

WWW.FERNVALL.SE